

RECORDANÇA DE FRANCESC DE B. MOLL

La meva relació amb D. Francesc, que així l'anomenava, es remunta als meus anys d'infantesa ja que tant ell com la meva família vivien --jo encara hi visc-- en aquells carrers ombrívols però plens d'encant dels voltants de la Seu.

Però la nostra relació no es limitava a jugar a «conions» entre les seves prestatgeries i calaixeres sota la seva mirada sempre benèvola i comprensiva, sinó que també es feia més intensa a aquelles excursions amb totes les persones que estimaven la nostra llengua i que l'obra del *Diccionari* n'era un element aglutinant. Jo pens que al llarg de tots aquests anys difícils per la situació política del país es varen aglutinar i fer més fort entre tots nosaltres el sentiment profund de la necessitat de lluitar allà on ens trobam per aconseguir que puguem deixar a les generacions futures un llegat cultural i lingüístic que pugui no solament romandre, sinó créixer al llarg del temps.

Ara que D. Francesc ens ha deixat, anys fa que ho va fer Manuel Sanchis Guarner, es fa palesa la tasca inestimable d'aquells homes que, contra totes les dificultats, treballaren per la nostra llengua. Queda a la responsabilitat de nosaltres agrair-los-ho i recordar-los permanentment.

Andreu CRESPI i PLAZA
Director Provincial del MEC

Vaig tenir la immensa sort de conèixer i tractar personalment Francesc de B. Moll amb motiu del merescut homentage que li va retre l'Ajuntament l'any 1983.

Era un home que havia complert els vuitanta anys, però tenia l'esperit i el coratge d'un jove: viu, simpàtic --emprava sovint expressions ben nostres-- i feia evident el seu amor per la ciutat que el va veure néixer i que ell va estimar fins el darrer moment de la seva vida.

Al cap i a la fi, pens que tot això resum el contingut de la seva excepcional figura humana: havia arribat al nivell màxim de l'obra ben feta, rigorosa i seriosa --quelcom ben rar en aquest país nostre, amant de la improvitació i ben prest retut al descoratjament-- perquè sempre havia estat fidel a la seva pàtria, entesa com amor a les coses més pròpies que són les coses de tots.

Però, i aquí rau la meravella de l'esperit del nostre mestre, aquella dedicació a la feina intel·lectual, el reconeixement de totes les personalitats en el camp de la filologia, mai no el van convertir en un home aïllat, ficat dins la seva torre de marfil, que es troba amb dificultats per entendre les íntimes i genuïnes expressions del seu poble.

Precisament ell va gaudir d'aquest contacte amb la riquesa i la intel·ligència que transmet la cultura popular perquè mai no la va abandonar. Al contrari, la va reforçar i donar els fonaments bàsics que eren la promoció i defensa de la seva llengua.

Només a partir d'aquí, es pot entendre la seguretat i la confiança d'un home en la seva feina i la simpatia i l'admiració que un sentia per la seva figura.

Antoni SALVADOR CAULES
Alcalde de Ciutadella

Malgrat la dificultat de resumir en un comentari la grandesa del personatge, no ens podem estar de fer esment de les característiques humanes que enfortiren la seva persona i magnificaven la seva obra.

Es reuní en Moll la immensa capacitat de treball --fruit de l'entusiasme, la convicció i l'ànim per la defensa de la llengua catalana-- amb el seu tarannà tan cordial. Això va fer arribar millor la seva tasca a un públic tan variat de formació i opinió respecte del tema lingüístic.

Ell tengué la visió que no només es podia conformar amb la investigació, sinó que havia d'organitzar la divulgació del seu treball. D'aquí la creació de la seva editorial, l'enregistrament de les rondalles --potser el treball que el feu més popular--, i la seva presència a la premsa, qui no recorda la polèmica d'en Pep Gonella?

Quan Moll deixà la tasca d'investigació, obligat pels anys i la salut, encara volgués estar present en les escoles que iniciaven l'ensenyament en català i mai no faltà a la cita dels que el convidaren. Allà compartí amb els infants i els deixà bocabadats amb la seva destresa per dibuixar els personatges que els descrivia.

No és aquest el to que es demana a l'intel·lectual? la seva capacitat d'estar lligat al món en què viu, de recollir-ne les necessitats i de trametre-li els avenços de la investigació.

La persona i l'obra de Moll ens servirà de fita i d'estímul.

Seguirem el seu exemple.

Antoni ROIG QUART
Regidor d'Educació de l'Ajuntament de Palma.